

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

P-7218/2024-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji Snježani Karlušić, u pravnoj stvari tužitelja Maria Runtasa iz Zagreba, Ulica Majke Terezije 6, OIB:17345763440, zastupan po punomoćniku Berislavu Velčiću, odvjetniku iz Zagreba, Ilica 311, protiv tuženika Hrvatska poštanska banka d.d. iz Zagreba, Jurišićeva 4, OIB: 87939104217, (prije: Nova hrvatska banka d.d. iz Zagreba, Varšavska 9, OIB: 78427478595, Sberbank d.d., kao pravni slijednik Volksbank d.d. iz Zagreba, Varšavska 9) zastupan po generalnom punomoćniku Ivi Šućuru, odvjetniku iz Zagreba, Ribnjak 40, prema generalnoj punomoći Su-143/2025, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 10. lipnja 2026. u prisutnosti tužitelja te punomoćnika tužitelja Berislava Velčića, odvjetnika i zamjenika punomoćnika tuženika Ivane Malnar, odvjetničke vježbenice, 22. srpnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da su nišetne odredbe čl. 6.1. i 6.2. Ugovora o kreditu broj: 220393 od 7. listopada 2008. ovjerenog kod javnog bilježnika Obrenije Ribarić, poslovnog broja: OV-13314/2008 sklopljenog između tužitelja Maria Runtasa, OIB: 17345763440 i prednika tuženika Volksbank d.d. iz Zagreba, Varšavska 9, danas Hrvatska poštanska banka d.d. iz Zagreba, Jurišićeva 4, OIB: 78427478595, sve u dijelu u kojem je ugovoreno da se tužitelj kao korisnik kredita obvezuje prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti tuženiku naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini 1,25% od iznosa kredita i naknadu za osiguranje kredita u visini od 2,10% sukladno Odluci banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila.

II. Nalaže se tuženiku Hrvatskoj poštanskoj banci d.d. iz Zagreba, Jurišićeva 4, OIB: 87939104217, isplatiti tužitelju Mariu Runtasu iz Zagreba, Ulica Majke Terezije 6, OIB:17345763440, iznos od 435,06 eura (slovima: četrismo trideset pet eura i šest centi) zajedno sa zakonskim zatezni kamatama koje teku od 9. listopada 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekucem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po kamatnoj stopi određenoj prema prosječnoj kamatnoj stopi na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana ne financijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekucem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, koje kamatne stope utvrđuje Hrvatska narodna banka, a od dana 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope

koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem referente stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja te godine, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Hrvatskoj poštanskoj banci d.d. iz Zagreba, Jurišićeva 4, OIB: 87939104217, nadoknaditi parnične troškove tužitelju Mariu Runtasu iz Zagreba, Ulica Majke Terezije 6, OIB:17345763440, u iznosu 1.163,09 eura (slovima: tisuću sto šezdeset tri eura i devet centi) sa zakonskim zateznim kamatama od donošenja presude, 22. srpnja 2026. do isplate, po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem referente stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja te godine, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana.

IV. Odbija se zahtjev tuženika Hrvatske poštanske banke d.d. iz Zagreba, Jurišićeva 4, OIB: 87939104217, za nadoknadom troškova postupka u iznosu 750,00 eura (slovima: sedamsto pedeset eura).

Obrazloženje

1. U tužbi zaprimljenoj 4. prosinca 2024. tužitelj navodi da je u svojstvu korisnika kredita sa prednikom tuženika kao kreditorom 7. listopada 2008. sklopio ugovor o kreditu broj: 220393 kojim je prednik tuženika tužitelju odobrio iznos od 20.125,69 CHF po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke za devize važeće na dan isplate (točka 1. ugovora).

2. Odredbom čl. 6.1. i 6.2. predmetnog Ugovora o kreditu tuženik je obvezao tužitelja da prije korištenja kredita ili istovremeno s korištenjem kredita plati Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,25% od iznosa kredita i naknadu za osiguranje kredita u visini od 2,10 % sukladno odluci Banke o kreditiranju građana za kupnju motornog vozila, odnosno tužitelj je platio naknade u ukupnom iznosu od 3,35% od iznosa kredita odnosno 162,34 eura za naknadu za obradu kreditnog zahtjeva (u visini 1,25%) i iznos od 272,72 eura za naknadu za osiguranje kredita (u visini od 2,10%), ukupno 435,06 eura.

3. Predmetni ugovor o kreditu parnične stranke su sklopile u okolnostima u kojima je prednik tuženika koristio nepoštenu poslovnu praksu kao jača ugovorna strana, a u kojem se položaju nalazi zbog nesporne okolnosti da je financijska institucija te profesionalno dioničko društvo nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita na koji način je doveo tužitelja u neravnotežni položaj u kojem isti nije mogao utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora. Prednik tuženika je na opisan način postupao suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj: 79/07) i to članku 96. ZZP/07 te

suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj: 35/05; u daljnjem tekstu: ZOO/05).

4. Odredbom članka 96. st. 1. ZZP/07 propisano je kako se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema st. 2. istog članka ZZP/07 smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca.

5. Prednik tuženika prije sklapanja i u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora sa tužiteljem nije pojedinačno pregovarao o odredbi točke 6.1. i 6.2. Ugovora, već je tužitelj bio stavljen u poziciju "uzmi ili ostavi". Također, prednik tuženika tužitelju nije prezentirao koje on točno ima troškove u vezi postupka odobravanja kredita pa da bi iste tužitelj morao nadoknaditi niti mu je objasnio strukturu tih troškova i zašto je iznos naknade u izravnoj korelaciji sa iznosom kredita koji se traži. Također u ugovoru nije navedeno po kojem tečaju će se obračunati sporna naknada, da li po kupovnom, srednjem ili prodajnom tečaju.

6. U tužbi tužitelj traži da se utvrdi ništetnim odredbu Ugovora o kreditu broj: 220393 od 7. listopada 2008. sklopljenu između prednika tuženika Volksbank d.d. kao kreditora i tužitelja kao korisnika kredita, kojom je ugovorna obveza tužitelja da predniku tuženika plati naknadu za obradu zahtijeva i administraciju kredita, dakle točka 6.1. Ugovora, u dijelu u kojemu je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje kreditoru platiti naknadu za obradu zahtijeva i administraciju kredita jednokratno 1,25% od iznosa kredita, kao i isplatu na ime plaćane naknade za obradu zahtijeva i administraciju kredita iznos od 162,34 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 9. listopada 2008. do isplate, te da se utvrdi ništetnom točka 6.2. predmetnog ugovora u dijelu u kojem je ugovoreno da naknada za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva glasi: "Jednokratna uplata po premijskoj stopi od 2,10% na iznose glavnice uvećane za 20% sukladno Ugovoru o osiguranju potraživanja sa osiguravajućem kućom. Iznos premije se naplaćuje u kunskoj protuvrijednosti po prodajnom tečaju Volksbank d.d. na dan isplate kredita " kao i isplatu za naknadu u iznosu 272,72 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 9. listopada 2008. odnosno ukupno 435,06 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 9. listopada 2008. do isplate, kao i trošak postupka sa zakonskim zateznim kamatama od donošenja presude do isplate.

7. U odgovoru na tužbu tuženik ističe prigovor zastare. Tuženik ističe da odredba o ulaznoj naknadi propisuje jasan i nedvosmislen iznos naknade koji se ima naplatiti od korisnika kredita za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, odnosno drugim riječima ulazna naknada je izražena u točno naznačenom postotku od 1,25% na iznos kredita što čini tu odredbu lako uočljivom i razumljivom pa je utoliko i bespredmetno utvrđivati i eventualnu nepoštenost, odnosno ništetnost navedene odredbe. Da bi se određena ugovorna odredba mogla utvrditi ništetnom, potrebno je da se kumulativno ispune slijedeći uvjeti: da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, da je odredba i/ili nejasna, i/ili teško razumljiva i/ili teško uočljiva te naposljetku da je odredba suprotna načelu savjesnosti i poštenja i da stoga uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (ovdje tužitelja). Već samim pregledom ugovora moguće je zaključiti da su ispunjene dvije pretpostavke - jasna i lako uočljiva odredba. Člankom 6. ugovora jasno je propisano da se tužitelj tuženiku obvezuje platiti temeljem ugovora naknadu za

administraciju i obradu kredita (čl. 6.1.) pri čemu je iznos te naknade jasno i razumljivo izražen u postotku od 1,25% od iznosa kredita i u čl. 6.2. naknada za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva kojom odredbom je propisano da se tužitelj tuženiku obvezuje platiti temeljem ugovora istu naknadu jednokratno po premijskoj stopi od 2,10% na iznose glavnice uvećane za 20% sukladno Ugovoru o osiguranju potraživanja sa osiguravajućem kućom. Navedene odrede su jasno koncipirane ugovorom te unesene u ugovor na lako uočljivom mjestu, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ili umetnutim u fusnotu ugovora. Odredba o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva i administraciju kredita te naknada za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva su jasna, uočljiva i lako razumljiva. Postojanje i naplaćivanje naknade za izdavanje kredita i naknade za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva u vrijeme sklapanja ugovora bila je uvriježena u praksi banaka te je tužitelj u svakom trenutku bila slobodan pregovarati sa tuženikom oko plaćanja spomenutih naknada. Oспорava osnovanost tužbenog zahtjeva (list 20-35 spisa).

8. Među strankama je nesporno: da je tužitelj sa pravnim prednikom tuženika sklopio ugovor o kreditu 7. listopada 2008. i visina tzv. ulazne naknade i naknade za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva u iznosu 435,06 eura (priprema ročište 17.3.2026.).

9. Među strankama je sporno: je li nastupila zastara i osnovanost tužbenog zahtjeva.

10. U tijeku postupka pročitana je dokumentaciju u spisu i to: preslika ugovora o kreditu broj: 220393 od 7. listopada 2008. (list 6-11 spisa), otplatna tablica (list 12-16 spisa) i saslušan je tužitelj (list 61-62 spisa).

11. Čitanjem ugovora o kreditu broj: 220393 od 7. listopada 2008. kojeg je tužitelj kao korisnik kredita sklopio sa pravnim prednikom tuženika kao kreditorom je razvidno da se radi o namjenskom kreditu - kupnja vozila (članak 3. predmetnog ugovora). Prema čl. 3. st. 1. t. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj: 79/07) je propisano da je potrošač: svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Iz iskaza tužitelja je razvidno da je u vrijeme podizanja kredita radio na poslovima smjeno vođe u Ciglanu Zagreb te je kupio osobno vozilo za osobne potrebe. U konkretnom slučaju tužitelj je kao korisnik kredita sklopio sa pravnim prednikom tuženika - namjenski kredit za kupnju vozila, dakle predmetni ugovor je sklopljen izvan trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti korisnika kredita, dakle tužitelj je sklopio kredit za osobne potrebe, pa je razvidno da je tužitelj potrošač u smislu čl. 3. st. 1. t. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj: 79/07).

12. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenjem ništetnom odredbe 6.1. ugovora o kreditu kojeg je sklopio tužitelj sa pravnim prednikom tuženika, a kojim odredbama je ugovoreno da je pravni prednik tuženika ovlašten zaračunati naknadu za obradu zahtjeva i administraciju kredita te isplata uplaćene naknade za obradu zahtjeva i administraciju kredita u iznosu 162,34 eura i odredba čl. 6.2. ugovora o kreditu kojem je tuženik ovlašten naplatiti naknadu za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva jednokratno po premijskoj stopi od 2,10% na iznose glavnice uvećane za 20% sukladno Ugovoru o osiguranju potraživanja sa osiguravajućem kućom te isplata uplaćene naknade u iznosu 272,72 eura.

13. Čitanjem ugovora o kreditu broj: 220393 od 7. listopada 2008. kojeg je sklopio tužitelj kao korisnik kredita sa pravnim prednikom tuženika kao kreditorom je razvidno da je prednik tuženika stavio na raspolaganje tužitelju iznos od 20.125,69

CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke za devize na dan isplate kredita (točka 1. ugovora). Točkom 6.1. ugovora propisana je naknada za obradu kreditnog zahtjeva 1,25% od iznosa kredita, dok je točkom 6.2. ugovoreno da je tuženik ovlašten naplatiti naknadu za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva jednokratno po premijskoj stopi od 2,10% na iznose glavnice uvećane za 20% sukladno Ugovoru o osiguranju potraživanja sa osiguravajućem kućom.

14. Iz iskaza tužitelja i čitanja ugovora o kreditu broj: 220393 od 7. listopada 2008. sklopljenog između tužitelja kao korisnika kredita i pravnog prednika tuženika kao kreditora je razvidno da se radi o standardiziranom (tipskom) ugovoru. Odredbom čl. 295. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj: 35/05; u daljnjem tekstu: ZOO-a) propisano je da su opći uvjeti ugovora; ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, a obvezuje ugovorne strane kao i posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru. Odredbom čl. 269. ZOO-a propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju, a st. 2. istog članka istog Zakona propisano je da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena odnosno određiva, dok je u čl. 270. ZOO-a propisano da kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodređiva ugovor je ništetan.

15. Odredbom članka 96. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj: 96/03; u daljnjem tekstu: ZZP/07) propisano je kako se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema st. 2. istog članka ZZP/07 smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca, dok je čl. 102 st. 1. ZZP propisano da je nepoštena ugovora odredba ništetna.

16. Čitanjem ugovora o kreditu broj: 220393 od 7. listopada 2008. sklopljenog između tužitelja kao korisnika kredita i pravnog prednika tuženika kao kreditora i iskaza tužitelja ("Ja sam bio u auto kući, odabrao vozilo i auto kući su me čekali svi papiri za kredit, a ja sam Ugovor ovjerio kod javnog bilježnika i ponovo sam Ugovor odnio u auto kuću. Nisam mogao mijenjati članke ugovora. Čitao sam ugovor i rečeno mi je da trebam platiti naknadu za obradu kredita, mislim u visini 3% od kredita i rekli su mi da je to uobičajeno kod podizanja kredita, a nije mi objašnjeno zbog čega se ta naknada plaća i zbog čega je baš u toj visini. Vjerojatno da nisam platio naknadu ne bih niti mogao podići kredit, a naknada mi je oduzeta od prve rate.") je utvrđeno da je ugovor unaprijed bio pripremljen od strane kreditora, banke te da se radi o tipičnom formulacijskom obrascu ugovora, unaprijed pripremljenog od strane banke koji korisnik kredita može potpisati ili ne. Isti ugovor sadrži odredbu prema kojoj se korisnik kredita obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini 1,25% od iznosa kredita, međutim u ugovoru nije navedeno od čega se sastoji navedena naknada niti zašto je baš određena u visini od 1,25% od iznosa kredita (čl. 6.1.), te jednokratna uplata po premijskoj stopi od 2,10% na iznose glavnice uvećane za 20% sukladno Ugovoru o osiguranju potraživanja sa osiguravajućem kućom (čl. 6.2.), međutim u ugovoru nije navedeno od čega se sastoji navedena naknada niti zašto je baš određena u toj visini.

17. Iz iskaza tužitelja je razvidno da je ugovor bio unaprijed pripremljen i sastavljen od strane pravnog prednika tuženika, te da u trenutku sklapanja ugovora sa pravnim prednikom tuženika nije pojedinačno pregovarao o nikakvoj naknadi za obradu kredita i o naknadi za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva, niti mu je objašnjeno koliko bi ona iznosila. Iskaz tužitelja je prihvaćen kao istinit jer je isti životno uvjerljiv i logičan.

18. Ugovor je kreditu je djelomično prilagođen potrebama klijenata, ovdje tužitelja i to samo u dijelovima koje se tiču iznosa kredita, roka otplate i namjene, međutim to ne otklanja činjenicu da je i dalje riječ o standardiziranom obliku ugovora o kreditu, kojom se mijenjaju samo navedeni elementi ovisno o situaciji, ali glavni oblik je dalje isti, kao i oni bitni elementi na kojima pravni prednik tuženika kao kreditor ustraje i bez kojih isti ne bi bio sklopljen.

19. Tužitelj je u smislu čl. 3. ZZP potrošač odnosno fizička osoba koja navedeni ugovor o kreditu nije sklopio u svrhu koja bi bila namijenjena njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, dakle isti nema pravnih znanja koja su mu potrebna da bi mu takva odredba bila jasna i lako razumljiva i to sveza razliku od tuženika koji je sklapanju predmetnog ugovora pristupio u okviru svoje djelatnosti.

20. Odredbom članka 96. st. 1. ZZP/07 propisano je kako se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema st. 2. istog članka ZZP/07 smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom ugovoru pojedinačno pregovaralo mora to dokazati (čl. 96. st. 4. ZZP/07). Nesporno je da je odredba koje se odnosila na naplatu naknade za obradu zahtjeva i administraciju kredita (čl. 6.1.) i naknada za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva (6.2.) bile sastavni dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od prednika tuženika o kojim odredbama se sa tužiteljem nije pojedinačno pregovarao, niti je tužitelj imao utjecaj na njihov sadržaj, a kojim odredbama je suprotno načelu savjesnosti i poštenja tužitelju nametnuta obveza koju on objektivno nije mogao sagledati kao cjelinu u vrijeme u vrijeme sklapanja ugovora. Prednik tuženika prije sklapanja ugovora i u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora sa tužiteljem nije pojedinačno pregovarao (razvidno iz iskaza tužitelja) te pravni prednik tuženika nije prezentirao tužitelju koje on točno ima troškove u vezi odobravanja kredita pa da bi iste tužitelj morao nadoknaditi niti mu je objasnio strukturu tih troškova i zašto je iznos te naknade u izravnoj korelaciji sa iznosom kredita koji se traži.

21. Budući da je odredba čl. 6.1. koja se odnosila na naplatu naknade za obradu zahtjeva i administraciju kredita i čl. 6.2. koja se odnosila na naknadu za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva kredita bile sastavni dio standardnog ugovora o kreditu, unaprijed sastavljenog od prednika tuženika o kojim odredbama se sa tužiteljem nije pojedinačno pregovarao (razvidno iz iskaza tužitelja i čitanja predmetnog ugovora), niti je tužitelj imao utjecaj na njihov sadržaj, a kojim odredbama je suprotno načelu savjesnosti i poštenja tužitelju nametnuta obveza koju on objektivno nije mogao sagledati kao cjelinu u vrijeme sklapanja ugovora; takve ugovorne odredbe uzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita - potrošača kao jedne ugovorne strane u odnosu na banku-trgovca

kao drugu ugovornu stranu pa je time pravni prednik tuženika postupao suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (ZZP/07); stoga je došlo do značajnije neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu potrošača, ovdje tužitelja, a što je u suprotnosti s osnovnim načelima obveznog prava: načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima te načelu dužnosti njihove suradnje i načelu zabrane zlouporabe prava te su odredbe čl. 6.1. i čl. 6.2. ništetne na temelju čl. 322. st. 1. ZOO-a i odlučeno je kao u točki I. izreke presude.

22. Odredbe čl. 6.1. i čl. 6.2. ugovora o kreditu od 7. listopada 2008. su ništetne na temelju čl. 322. ZOO-a. Potom u skladu s člankom 323. ZOO-a je obveza svake strane da vrati ono što je primila po osnovi takvog posla, a ako to nije moguće ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovaran je svome suugovaratelju za štetu koji trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao li prema okolnostima nije morao znati za postojanje ništetnosti; stoga tužitelj ima pravo potraživati neosnovano stečeno po predmetnom ugovoru od 7. listopada 2008. zbog ništetnih odredbi koja se odnosila na naplatu naknade za obradu zahtjeva i administraciju kredita (čl. 6.1.) u iznosu 162,34 eura i naknade za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva (6.2.) u iznosu 272,72 eura, ukupno 435,06 eura (visina je nesporna - pripremno ročište 17.3.2026) na temelju 1111. st. 1. ZOO-a, pa je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan te je odlučeno kao pod točkom II. izreke presude.

23. Kamate su određene na temelju čl. 1115. ZOO-a.

24. Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Budući da se ovdje radi o restitucijskom zahtjevu tužitelja da joj tuženik vrati ono što je neosnovano stekao temeljem ništetnih odredbi ugovora, a kojem zahtjevu prethodi utvrđenje ništenosti spornih odredbi ugovora je razvidno da zastara još nije počela niti teći te je odbijen prigovor zastare kao neosnovan.

25. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. i čl. 155. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07-Odluka USRH, 84/08, 96/08-Odluka USRH, 123/08-ispr. i 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22,114/22, 155/23 i 146/25 ; dalje: ZPP-a) te vrijednosti tužbenog zahtjeva (vps 1.328,00 eura) i zatraženim troškovnicima.

26. Trošak tužitelja se sastoji od troškova zastupanja po punomoćniku - odvjetniku i to za sastav tužbe - 100 bodova po Tbr. 7/1, sastav podnesaka 14.1.2025. - 100 bodova po Tbr. 8/1, zastupanje na raspravama 17.3.2026. i 10.6.2026. - 200 bodova (2 x 100 bodova) po Tbr. 9/1, ukupno 400 bodova, prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, broj:138/23) uz vrijednost boda od 2,00 eura, uz PDV (25%) u iznosu 200,00 eura, ukupno 1.000,00 eura.

27. Tužitelju je priznat trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu 53,09 eura i za presudu u iznosu 110,00 eura, ukupno 163,09 eura kao nužan i opravdan trošak.

28. Parnični trošak tužitelja se sastoji od troškova zastupanja po punomoćniku, odvjetniku u iznosu 1.000,00 eura i troškova sudskih pristojbi u iznosu 163,09 eura, ukupno 1.163,09 eura.

29. Tužitelju su na njezin zahtjev na temelju čl. 151. st. 3. ZPP-a, dosuđene zakonske zatezne kamate na parnični trošak od donošenja presude do isplate.

30. Odbijen je zahtjev tuženika za nadoknadom troškova postupka u iznosu 750,00 eura jer isti nije uspio u sporu na temelju čl. 154. st. 1. ZPP-a.

Zagreb, 22. srpnja 2026.

Sutkinja:
Snježana Karlušić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 dana, s tim da strankama koje su uredno obaviještene o ročištu na kojoj se presuda objavljuje rok za žalbu teče od dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje, a stranci koja nije uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje rok za žalbu teče od dana primitka presude. Žalba se podnosi pisanim putem ovog suda, a o istoj odlučuje županijski sud.

DNA:

pun. tužitelja

pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088b-1829a**

Kontrolni broj: **0c563-83f70-1e1cf**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.